

Недавна посета америчког секретара Роберта Гејтса Пекингу, као и предстојећа посета кинеског председника Хуа Ђинтаоа, привукле су велику пажњу међународне јавности. Очигледно настојање Вашингтона да се приближи Пекингу, нагнало је, поред осталог, шефицу европске дипломатије, Кетрин Ештон да упозори Европљане да Сједињене Државе траже нове партнере у свету.

Поводом таквих стрепњи, директор Центра за трансатлантске односе, Данијел Хамилтон, одговорио је на питање да ли Европљани заиста губе важност као најближи амерички савезници.

„Мислим да тврдња да релација Америке са једном земљом искључује односе са другом, није заснована на стварности. Сједињене Државе су, као што је познато, атлантска сила, али такође и сила на Пацифику. Наше трансатлантско партнерство је природно фокусирано на Европу, као што је њено ангажовање на подручју азијског Пацифика, усредсређено на одржавање стабилности тог дела света. Америка одржава везе са земљама тог региона и преузела је безбедносне обавезе према њима, које мора да испуњава.“

Хамилтон је затим овако објаснио разлику између веза које САД одржавају са Европом и Кином.

„Кина је лењинистичка једнопартијска држава, која настоји да трансформише своју привреду уз помоћ неколико капиталистичких метода. Разлике у становиштима су исувише велике за стварање некаквог специјалног америчко-кинеског партнерства. Њена величина и глобалне економске промене до којих је дошло због кинеског брзог напредовања, једноставно намећу потребу не само Америци, него и осталим земљама у свету да успоставе ближе везе са њом.“

За разлику од Европе, где земље већ деценијама изграђују институционалну и привредну повезаност, регион азијског Пацифика је тек на прагу таквих промена, каже

Хамилтон.

„У азијско-пацифичком региону таква повезивања готово не постоје. Не постоји никаква мултилатерална структура слична европској, нити су протеклих деценија те земље биле предане нечему таквом. Тек је протеклих година почело да се ради на стварању регионалних аранжмана и то уз учешће Сједињених Држава.“

Регион је и даље оптерећен низом неразрешених спорова.

"Јапан није следио политику помирења као послератна Немачка. У региону и даље постоје проблеми као што су подељена Кореја, антагонизам Кине и Тајвана, као и територијални спорови, укључујући спорове око територијалних вода. Многе земље такође брину амбиције Кине, која је економски све снажнија. Оне са друге стране, у Сједињеним Државама виде гарант стабилности.“

Ангажман Вашингтона са Кином има једноставан циљ - каже Хамилтон - а то је успостављање уходаних односа са Пекигом, како неслагања која постоје између две земље, као и жаришта у региону која трају већ деценијама, не би прерасли у дестабилизујуће поремећаје.

(VOA)